

Jézus megjelenik Mária Magdolnának

Gyászmunka

Mária ott állt a sír mellett és sírt. Véglegesen bekövetkezett, és visszafordíthatatlan a valóság. Itt már nem tud semmit sem tenni az ember. Megfosztva az aktivitás lehetőségétől, tehetetlenül, kiszolgáltatottan van jelen a sírkertben. Minden reménynek vége van.

Csillapítja szenvedését, segíti a gyász munkát, hogy a közelben tudja magához azt, akit végleg elvesztettnek tud. Ezért megy oda. Hiába. Megint csalódik. Az újabb nehézség nyomán „Nem tudom, hova tették” bizonytalansága fokozódik.

Előítéleteink

„Ahogy hátratekintett, látta, hogy ott áll Jézus, de nem tudta, hogy Jézus az.”

Mária Magdolna nem hisz a szemének. Talán előítéletei nem engedik, a tudata nem engedi, hogy megismerje. A halál lezáró aktusa végleges az emberi tapasztalások szintjén.

A szenvedés megváltoztat

Ugyanakkor mindaz a szenvedés, amit Jézus, valamint a hozzá közelállók átéltek, az is változást okoz. Amin átmegy az ember, amit megél, végigkínlódik, az mindenkit megváltoztat. A végletes történetek bármely résztvevője többé már nem marad ugyanaz, mint aki korábban volt.

Jézus kapcsolatfelvétele

„Jézus megkérdezte: asszony, miért sírsz? Kit keresel?”

Mi lehetett a kérdés célja? Nyilván nem a tájékozódás, mert azt fel kell tételeznünk, hogy arra nem volt szükség. Inkább gondolhatunk egy tapintatos kapcsolatfelvételi módra, ami figyelembe veszi a másik ember lelkiállapotát, tudatállapotát és zaklatott érzelmi állapotát.

Erre a belső megindultságra, megrázkódtatásra utalhat az is, hogy Mária nem ismeri meg, mert nem tételezi, tudatállapota alapján nem tételezheti fel, hogy Jézus még él, érzelmi labilitása, mély gyásza tovább szűkíti tudati lehetőségeit a helyes felismerésben.

Megnevezés

Megnevezni valamit vagy valakit az ember különös sajátja. A néven szólítás mindig közelebbi ismeretséget, sőt kapcsolati minőséget jelent. A megszólított, a néven szólított, válaszadási, vagy valamilyen egyéb reakciói kényszerbe kerül. Nem maradhat közömbös, ugyanakkor adhat jó és rossz választ is a megszólításra.

Mária Magdolnának Jézus néven szólítása az adott helyzetben áramütés erősségű lehetett. Kizökkentette a kétségbeesés és a reménytelenség állapotából. Most már nemcsak látott, hanem ismert és tudott is. Túllendült saját előítéletein, addigi tapasztalásain, és főleg hitetlenségén: azon, hogy az, ami van, az nem lehetséges.

Új perspektíva

Számunkra is ezen a módon nyílik új lehetőség meghaladni azokat az így vagy úgy rögzült szokásainkat, melyek gátjai a halállal és az Élettel kapcsolatos látásunknak, felismeréseinknek, prófétai-, tanítói- és szeretetcselekedeteinknek

„Ne tarts vissza!” – szól Jézus Mária Magdolnához, és így szól ma a bennünk működni akaró Jézus hozzánk is.